kolm eht nelli kanna auduma; igga kanna alla pannen 15 munna, lasf' siis kül mönni nurja minna ja mädda munnaks jäda, igga poega kaksteistkümmend audub igga kanna kül wälja. Tibbu, tibbu, tibbu! oh neid kanna poegi, mis mul siis on! Kui poiad suuremaks kaswawad, wiin ma muist müüa, siategi need noored kulked. Paar head kukke jättan koio kanna meele heaks. Siis ostan ma enneselle ühhe hanne, se akkab ka munnema ja audub poegi wälja; nendest saan ma sulgi ja raswa ja jälle, kui suureks kaswawad, munne ja poegi. Muist ma müüin ärra, ja wöin ka wahhest issaga kanna ja hanne munne süia, ja kanna eht hanne lihha suppi keeta. Kui ma siis saan rohkem rahha korjanud, ostan ma ühhe lamba, mitte musta, waid ühhe illusa walge. Willade eest saan ma rahha, ja talled, kui Jummal siggidust annab, kaswatan ma ülles. Seddawiisi maea piddades, kaswab mulle üks weike karri, mis mulle suurt kasu toob. Willu saan ma kül omma ennese ja müüma tarwis; issa wöib siis kallewid kudduda ja minna kuium sukke ja selikuid süggiseks ärramüüa. Peale sedda ostan ma ühhe emmisse, se toob mulle kewadeks mitto pörsast; siis saan ma talweks lihha ja worsti ja kätki. Keila laadalt ostan ma ühhe lehma, ühhe hea piima lehma, sedda tahhan ma hästi turgutada, et ta weel rohkem piima annab. Siis on meil leiwa körwane maeas, ja jääb ka

weel ülle wöid kermus peksta. Nenda kosjub meie rikkus. Mis meil siis teik on? Kannad ja kanna munne, hanned ja hanne munne, sulge, tiiwasid, hanne ja kanna raswa, lambaid, willu, lamba lihha, siggu ja sea pörsaid, worsti ja kätki, lehmi ja piima, wöid, ja tulleb aeg, ka üks weike wassikas. Wassikas kosjub paari aasta pärrast mullikaks, mullikas wannaks lehmaks, kes jälle piima annab. Kaks lehma, ja lambad, hanned, kannad, sead ja pörsad, need teik toowad kül nenda palio tullu, et ma ühhe hobbose wöin osta. Ei ma siis ennam jalla linna lähhe, waid söites korw-wankrega. — Agga mis ma selle sönnikuga teen? Kuhhu ma sedda pannen? Ma tean kül, mis ma sönnikuga teen: ma ostan ühhe tallo kohha, ja kui mul rahha peaks puduma, siis pallun möisa Herrad, et temma mulle Rahha-laeno-kassast mönni sadda rubla laenuks murretseb. Siis ma lasen ühhe kauni suure maea üllesehhitada, mitte suitsuse toaga, ei, linna modi, korstnaga et suits tuppa ei tulle. Kaks paari härgi on pöllu tööle ka tarwis ja weel rohkem lehmi ja lambaid ja siggu; teik sedda ostan ma weel ja siis — siis lähhen ma mehhele. Kedda ma siis pean wötma? Tedda? Temma on kül üks illus priske noor mees, agga ta on wägga otsekohhene ja ei möista Saksa keelt räkida. Minno mees peab agga Saksa keelt räkima, muido ma tedda ei wötta."